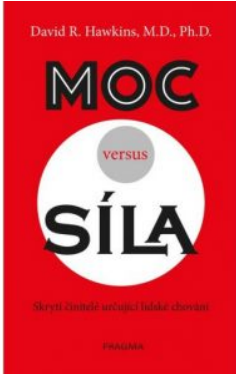

Předmluva

Předcházející část: Úvodní slovo

<p>Moc versus síla</p> <p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vyдалo nakladatelství PRAGMA – listopad 2017</p>
---	---

Ikdyž pravdy sdělené v této knize jsou objektivně odvozené a objektivně uspořádané, byly stejně jako všechny pravdy nejdříve osobně prožité. Počínaje velmi mladým věkem mě celoživotní sled intenzivních stavů vědomí nejprve inspiroval, aby mě posléze vedl k procesu subjektivního uvědomování, které nakonec nabylo tvar v této knize.

Když mi byly tři roky, objevilo se náhlé, plné vědomí existence, slovně nevyjádřitelné, přesto naprosté pochopení významu *já jsem* – po kterém okamžitě následovalo děsivé uvědomění, že „já“ vůbec nemuselo začít existovat. Bylo to náhlé probuzení ze zapomnění do vědomého uvědomění si vlastní existence. V ten okamžik se zrodilo osobní „já“ a do mého subjektivního vědomí vstoupila dualita *je a není*.

V průběhu dětství a raného dospívání paradox existence a otázka reality stály ve středu mého zájmu. Osobní „já“ někdy sklouzlo zpět do většího, neosobního „já“ a počáteční strach z neexistence, základní strach z nicoty, se opakovaně vracel.

Navštívení Ducha

V roce 1939 jsem roznášel noviny ve venkovském Wisconsinu po trase dlouhé 27 kilometrů. Jednoho temného zimního večera mě spousta kilometrů od domova přepadla zimní bouře. Teplota klesla na 20 stupňů pod nulou a na zledovatělém, sněhem pokrytém poli daleko od domova mi podklouzlo kolo. Divoký vítr rval noviny, které jsem vezl v košíku na řídítkách a rozvážel je po kraji. Ze zklamání, zoufalství a vyčerpání jsem se rozbřečel. Šaty mi ztuhly mrazem. Abych se aspoň trochu uchránil před

větre, rozbil jsem tvrdou ledovou krustu na vysoké závěži a vykopal jsem si místo, do kterého jsem se mohl ukrýt. Třesavka mě přešla, vystřídal ji příjemný pocit tepla, a pak mou mysl ovládl klid, který snad ani nelze popsat. Doprovázela ho záplava světla a přítomnost lásky bez začátku a bez konce. Byla neodlišitelná od mé vlastní podstaty. Zapomněl jsem na své fyzické tělo a neutěšené prostředí, protože mé vědomí splynulo se všudypřítomným osvětleným stavem. Moje mysl byla v naprostém klidu, veškeré myšlení se zastavilo. Zůstal jen nekonečný Duch existující jaksi mimo čas a možnost popisu.

Zdálo se mi, že uběhl celý věk, než jsem se zase vrátil k normálnímu vědomí, když mi kdosi zatřásl kolenem – a náhle jsem se díval do znepokojené tváře svého otce. Pomalu a neochotně jsem se vracel do svého těla a ke všemu, co k tomu patří, včetně mého okolí. Ale tatínka jsem měl moc rád a nechtěl jsem, aby se kvůli mně rmoutil. Vzdáleně jsem sdílel jeho obavu o můj život, ale zároveň mi představa „smrti“ připadala absurdní.

O tomto zážitku jsem nikdy s nikým nemluvil. Nevyskytla se žádná vhodná příležitost ani kontext, k němuž bych ho mohl vztáhnout a usnadnit posluchačům pochopení. Nikdy jsem neslyšel o duchovních zážitcích (jiných, než o jakých se píše v životech svatých). Ale po této zkušenosti mi přijatá realita světa připadala provizorní. Tradiční náboženské učení ztratilo pro mě význam, paradoxně jsem se stal agnostikem. Ve srovnání s božím světlem, které, jak jsem cítil, zaplavuje celou existenci, bůh tradičních náboženství zářil vskutku uboze. Ztratil jsem náboženství..., ale objevil jsem duchovnost.

Za druhé světové války jsem vykonával velmi nebezpečnou službu, byl jsem přidělen na minolovku a často jsem unikl smrti jen o vlásek, ale na rozdíl od kolegů, členů posádky, jsem se nebál. Připadalo mi, jako by smrt ztratila svou autenticitu. Po válce jsem se propracovával lékařskou fakultou, protože mě fascinovala složitost mysli a chtěl jsem studovat psychiatrii. Můj učitel – psychoanalytik – profesor na Kolumbijské univerzitě, byl také agnostik, oba jsme měli k náboženství neujasněný vztah. Psychoanalýzu jsem zvládal a stejně dobře se vyvíjela i moje kariéra. Stal jsem se docela úspěšným.

Neusadil jsem se však a nevedl klidný profesorský život. Postihla mě progresivní a fatální nemoc, která nereagovala na žádnou léčbu. Když mi bylo třicet osm let, věděl jsem, že umírám. Nedbal jsem o své tělo, ale můj duch propadl stavu extrémní bolesti a zoufalství. Jak se blížil můj poslední okamžik, probleskla mi hlavou myšlenka, *co když existuje Bůh?* A tak jsem volal v modlitbě: „Jestliže, Bože, existuješ, prosím tě, abys

mi hned teď pomohl.“ Vzdal jsem se jakémukoli existujícímu bohu a upadl do bezvědomí. Když jsem se probudil, pozoroval jsem na sobě tak obrovskou změnu, že jsem oněměl posvátnou bází.

Osobnost, kterou jsem býval dříve, už neexistovala. Nezůstalo žádné osobní „já“ nebo ego – jen nekonečná přítomnost Ducha tak neomezené síly a rozsahu, že nic kromě něj neexistovalo. Duch nahradil to, co jsem byl „já“, a tělo a jeho činy byly výlučně ovládány nekonečnou vůlí tohoto Ducha. Svět ozařovala jasnost nekonečné jednoty, která se vyjevila, jakmile se všechny věci odhalily ve své nesmírné kráse a dokonalosti.

Toto ticho trvalo devět měsíců. Neměl jsem žádnou vlastní vůli. Spontánní fyzická entita vykonávala své záležitosti pod vedením nekonečně mocné, ale mimořádně jemné vůle Ducha. V tom stavu nebylo nutné o něčem přemýšlet. Veškerá pravda se projevowała sama. Nebyla potřebná, ani možná žádná konceptualizace. Zároveň se zdálo, že nervový systém je extrémně přetížený, jako by nesl mnohem více energie, než na kolik byly stavěny jeho obvody.

V tomto světě nebylo pro mě možné fungovat efektivně. Spolu se strachem a úzkostí zmizely všechny běžné motivace. Nebylo oč usilovat, protože všechno bylo dokonalé. Sláva a úspěch pro mě ztratily význam. Přátelé na mě naléhali, abych byl pragmatický a vrátil se ke své praxi, ale neexistoval žádný podnět, který by mě přiměl, abych to udělal. Přišel jsem však na to, že mohu vnímat realitu, která tvoří základ osobností. Viděl jsem, že původ emocionální nemoci lidí spočívá ve víře, že to jsou jejich osobnosti. A tak jsem svou praxi znovu otevřel, nebo se spíš otevřela sama od sebe a nakonec se stala velmi rozsáhlou.

Přicházeli za mnou lidé z celých Spojených států – léčil jsem každý rok 1000 nových pacientů. Nakonec jsem měl 50 terapeutů a dalších zaměstnanců, kteří pro mě pracovali, 2000 ambulantních pacientů, 25 kanceláří a výzkumné a encefalografické laboratoře. Zvali mě do rozhlasu a televizních pořadů – včetně *The MacNeil/Lehrer News Hour*, *Today Show* a *The Barbara Walters Show*. V roce 1973 jsem hovořil o práci, kterou jsem dělal, v knize *Orthomolecular Psychiatry* (s nositelem Nobelovy ceny Linusem Paulingem jako spoluautorem) a zdá se, že to zapůsobilo na mnoho lidí.

Láska, vyzařování a zázraky

Můj celkový nervový stav se pomalu zlepšoval a pak se objevil další jev – příjemný a jemný pás energie mi začal nepřetržitě proudit páteří a do mozku, kde vytvářel silný pocit nepřetržité radosti. Všechno v životě probíhalo synchronně, vyvíjelo se v dokonalou harmonii a běžně se děly zázraky. Původcem toho, čemu lidé říkají zázraky, byl Duch, nikoli

osobní „já“. To, co zůstalo z mého osobního já“, bylo pouze svědkem těchto jevů. Všechno, co se dělo, určovalo větší „já“, hlubší než moje „já“ nebo jeho bývalé myšlenky.

Stejný stav udávali i druzí, a to mě přivedlo ke zkoumání duchovních učení – včetně učení Buddha, Huang Poa a dalších osvícených mudrců a také učitelů z pozdější doby, jako je Ramana Maharishi a Nisargadatta Maharaj – a tak jsem si potvrdil, že tyto zkušenosti nejsou ojedinělé. Bhagavadgíta nabyla pro mě najednou dokonalého smyslu. Konečně, o stejné duchovní extázi mluvil Sri Ráma Krišna a rovněž křesťanští světci.

Všechno na světě bylo zářící a mimořádně krásné. Všechny živé věci začaly zářit a vydávaly zář v tichosti a nádheře. Bylo zřejmé, že všechno lidstvo je motivováno vnitřní láskou, ale jednoduše si to neuvědomuje. Většina lidí prožívá svůj život jako spáček neprobuzený k vnímání toho, kým opravdu je. Každý vypadal, jako by spal, ale všichni byli neuvěřitelně krásní – do každého jsem se zamiloval.

Nezbytně jsem musel změnit zvyk meditovat hodinu denně ráno a pak znovu před večerí, protože by to zesílilo mou blaženost do takové míry, že bych nemohl normálně fungovat. Zkušenost podobná té, kterou jsem jako chlapec zažil v závěji, se dostavila znovu, ale tentokrát bylo pro mě obtížnější opustit tento stav a vrátit se do normálního života. Neuvěřitelná krása všech věcí zářila v celé své dokonalosti. Tam, kde svět viděl ošklivost, jsem já pozoroval jen nadčasovou krásu. Tato duchovní láska pronikala veškerým mým vnímáním. Všechny hranice mezi zde a tam, potom a nyní, nebo mnou a druhými zmizely

Léta jsem prožíval ve vnitřním klidu a síla Ducha ve mně vzrůstala. Neměl jsem žádný osobní život – moje osobní vůle už neexistovala. Byl jsem nástrojem nekonečné přítomnosti Ducha a konal jsem podle jeho vůle. Lidé pociťovali v auře tohoto Ducha mimořádný klid. Hledači mě žádali o odpovědi, ale jedinec „David“ už neexistoval. To, co tito lidé dělali, bylo třibení odpovědí jejich vlastních „já“ a od mých se nijak nelišily. Ať už jsem se podíval na kteréhokoli člověka, z jeho očí vyzařovalo moje „já“. Ptal jsem se sám sebe: *Jak jsem se mohl dostat do všech těch těl?*

Stávaly se zázraky, které byly nad lidské chápání. Zmizelo mnoho chronických nemocí, jimiž jsem trpěl celá léta. Můj zrak se spontánně normalizoval a už jsem nepotřeboval brýle, které jsem nosil většinu svého života. Občas jsem ucítil mimořádně blahodárnou energii – nekonečnou lásku – náhle začala vyzařovat z mého srdce směrem k místu nějaké nehody. Například jsem jednou jel po dálnici, když mi tato úžasná energie začala vyzařovat z prsou. Jakmile jsem vjel do zatáčky, všiml jsem si, že tam právě došlo k dopravní nehodě. Kola převráceného

automobilu se ještě točila. K osazenstvu auta začala ze mě proudit energie velké síly a po chvíli tento proud ustal. Jindy jsem se procházel po ulicích cizího města, když tatáž energie začala proudit do bloku domů přede mnou. Náhodou jsem se ocitl na místě, kde začal boj gangů. Vtom zápasící upadli na zem a začali se smát. Potom proud energie ustal.

Nastaly hluboké změny v mém vnímání, přišly bez varování, za nepravděpodobných okolností. Když jsem večeřel sám v restauraci na Long Islandu, přítomnost Ducha náhle zesílila, až každý člověk a věc, které se objevili odděleně v běžném vnímání, splynuli v nadčasové univerzálnosti a jednotě. V nehybném tichu jsem viděl, že nejsou žádné „události“ nebo „věci“ a že se skutečně nic „neděje“, protože minulost, přítomnost a budoucnost jsou pouze artefakty vnímání, jako je iluzí samostatné „já“ podřízené narození a smrti. Když se moje omezené, klamné „já“ rozplynulo ve vesmírném „Já“ svého pravého původu, přišel neklamný pocit návratu domů, stav naprostého klidu a úlevy od utrpení. Pochopil jsem, že původcem veškerého utrpení je iluze individuálnosti, a proto jakmile si člověk uvědomí, že je vesmírem, zcela spojený se vším, co je, navždy bez konce, už pro něj žádné utrpení neexistuje.

Využití Ducha k léčení

Přicházeli se ke mně léčit pacienti ze všech zemí světa a někteří z nich byli nejbeznadějnější z beznadějných. Groteskní, kroutící se ve vlhkých prostěradlech, do nichž je zabalili na cestu ze vzdálených nemocnic. Přicházeli ke mně s nadějí na vyléčení z pokročilých psychóz a vážných, nevléčitelných duševních poruch. Někteří byli katatoničtí, mnozí z nich léta nepromluvili. Ale v každém pacientovi jsem pod zmrzačenou skořápkou jasně viděl zářící esenci lásky a krásy, obyčejnému zraku tak zahalenou, že toho nešťastníka nikdo na tomto světě nemiloval.

Jednoho dne mi přivezli do nemocnice jednu nemluvící katatoničku ve svěrací kazajce. Měla vážnou neurologickou poruchu a nemohla stát – kroutila se v křečích na podlaze a koulela očima. Vlasy měla bez lesku, strhávala ze sebe šaty a vydávala jen hrdelní zvuky. Její rodina byla dost bohatá. Během let ji prohlédlo mnoho lékařů včetně známých specialistů z celého světa. Vyzkoušeli na ní každý lék, až se nakonec vzdali a prohlásili její případ za „beznadějný“.

Pohlédl jsem na ni a zeptal jsem se beze slov: „Co chceš, Bože, abych s ní udělal?“ Pak jsem si uvědomil, že ji musím jen mít rád, nic víc. Její vnitřní „já“ vyzařovalo jejíma očima a já jsem se spojil s její milující podstatou. V tu chvíli ji vyléčilo její vlastní poznání toho, kým vlastně je. To, co se stalo s její myslí a s jejím tělem, už pro ni

nebylo důležité.

V podstatě právě toto se dělo u nespočetného množství pacientů. Někteří se podle kritérií ostatního světa vyléčili, a někteří ne, ale to, zda ke klinickému vyléčení došlo nebo nedošlo, už pro pacienty nebylo důležité. Jejich vnitřní agónie skončila. Jakmile se cítili milováni a v nitru se jim rozhostil mír, jejich bolest ustala. Tento jev lze vysvětlit tím, že soucit Ducha zasadil realitu každého pacienta znovu do kontextu, a ten prožíval léčení na úrovni, která změnila svět a jeho podobu. Vnitřní mír, v němž jsem dlel, nás oba zavedl mimo čas a identitu.

Viděl jsem, že *všechna bolest a utrpení vznikají výlučně z ega, a ne z Boha*. Mlčky jsem komunikoval s myslí svých pacientů. Když jsem jasně poznal duševní blokádu u jednoho němého katatonika, který nepromluvil mnoho let, prostřednictvím své mysli jsem mu řekl: „Obviňujete Boha za to, co vám udělalo vaše ego.“ V tu chvíli vyskočil z podlahy a začal mluvit, což vyděsilo ošetřovatelku, svědkyni celé události.

Ale tato práce byla čím dál náročnější, nakonec jí bylo příliš mnoho. Museli jsme pacienty odmítat. Čekali, až se uvolní lůžka – přestože nemocnice, s níž jsem spolupracoval, přistavěla zvláštní pavilon pro mé pacienty, cítil jsem obrovské zklamání ve tvářích přílivu trpících lidí, protože jsem se mohl setkat vždy jen s jedním pacientem. Připadal jsem si jako někdo, kdo se snaží vyprazdňovat moře malým šálkem. Cítil jsem, že musí být nějaký účinnější způsob, jak vyřešit příčiny běžných nemocí a nekonečného proudu duševního stresu a lidského utrpení.

Když jsem se poprvé setkal s kineziologií, okamžitě mě uchvátily možnosti, které jsem viděl. To byla ta „červí díra“ mezi dvěma vesmíry – rozhraní mezi dimenzemi. Ve světě plném spáčů, kteří se ztratili svému zdroji, zde byl nástroj k představení vyšší reality, aby ji všichni viděli, a k obnově ztraceného spojení s ní. Nadále jsem testoval každou látku, myšlenku a koncepci, na kterou jsem přišel, a měl jsem studenty a pomocné výzkumníky, aby dělali totéž. Potom jsem si všiml zvláštní věci. Všechny subjekty, kromě studentů duchovních disciplín, kteří zvýšili svou úroveň vědomí, projevovaly slabost při negativních podnětech (jako jsou fluorescenční světla, pesticidy a umělá sladidla). Studenti duchovních disciplín nebyli slabí jako obyčejní lidé. Něco důležitého a rozhodujícího změnilo jejich vědomí – zřejmě poznání, že nejsou odkázáni na milost světa, ale že je ovlivňuje pouze to, v co jejich mysl věří. Napadlo mě, že možná samotný proces pokroku k osvícení zvyšuje schopnost člověka odolávat nestálosti existence.

Byl jsem čím dál více překvapován schopností změnit věci ve světě pouhou

představou. Viděl jsem, jak láska změnila svět pokaždé, když nahradila „nelásku“. Celé schéma civilizace by bylo možné důkladně změnit, kdybychom soustředili tuto sílu lásky na velmi konkrétní místo. Kdykoli se to stalo, historie se rozvinula novými cestami.

Teď se ukázalo, že je možné tyto velmi důležité vhledy světu nejen sdělovat, ale že mohou být také viditelně a nevyvratitelně demonstrovány. Zdálo se, že velká tragédie lidského života spočívala vždy ve snadnosti, s jakou lze oklamat lidskou duši. Nesvár a spory jsou nevyhnutelnými důsledky neschopnosti lidstva rozlišit mezi klamem a pravdou. Ale teď zde bylo řešení tohoto základního dilematu, způsob, jak podstatu vědomí samého znovu uvést do správného kontextu a učinit vysvětlitelným to, co by jinak zůstalo jen naznačeno.

Cesta ducha

Bylo načase opustit život v New Yorku, kde jsem měl byt na Fifth Avenue a dům na Long Islandu. Koneckonců jsem objevil něco důležitějšího. Opustil jsem svět a všechno v něm a uchýlil se k samotářskému životu v malém městě, kde jsem následujících sedm let strávil meditacemi a studiem. Než jsem mohl uvést své představy do života, potřeboval jsem zdokonalit tento stav vědomí jako nástroj.

Ale přemáhající stavy blaženosti se vracely, aniž bych je vyhledával, a nakonec jsem si uvědomil, že se musím učit být v boží přítomnosti, a přesto fungovat ve společnosti. Abych se mohl zabývat výzkumem a psaním, musel jsem znovu získat ztracený přehled o tom, co se děje ve světě. Proto jsem přestal se všemi duchovními praktikami a soustředil se na svět forem. Začal jsem číst noviny a sledovat televizi, abych věděl, kdo je kdo, porozuměl světovým událostem a také podstatě současného společenského dialogu. Nevěděl jsem, kdo se uchází o úřad prezidenta, ani kdo je princezna Diana..., ale opětovné obeznámení se s novinkami současnosti mi působilo potěšení.

Výjimečné, subjektivní zkušenosti pravdy – prozíravost mystika, který ovlivňuje veškeré lidstvo vysíláním energie své úrovně do kolektivního vědomí – nejsou jednoduše srozumitelné většině lidských bytostí, a proto mají omezený smysl, s výjimkou ostatních duchovních hledačů. Snažil jsem se teď být obyčejný, protože být obyčejný sám od sebe je výraz božství. Pravda o pravém „já“ člověka může být objevena pomocí cesty každodenním životem. Samozřejmost a Bůh nejsou odlišní. Žít s láskou a laskavostí je všechno, co je potřebné. Zkouška se dostaví v pravý čas.

A tak po dlouhé okružní cestě ducha jsem se vrátil k nejdůležitější práci, jíž je alespoň trochu přiblížit Ducha, který pohnul mým životem, tolika mým bližním, ke kolika se jen dostanu, abych jim umožnil jeho

pochopení.

Duch je tichý a ztělesňuje stav míru. Je nekonečně jemný, a přesto jako skála. S ním mizí všechny obavy, duchovní radost se objevuje na té nejjemnější úrovni nevysvětlitelné extáze. Protože prožitek času mizí, neexistuje žádná obava, lítost, bolest nebo předtucha. Zdroj radosti je nekonečný a stále přítomný, bez začátku a bez konce, neexistuje žádná ztráta, žal ani touha – a nic není třeba učinit, protože všechno už je dokonalé a úplné.

Když se čas zastaví, všechny problémy zmizí, protože jsou to pouze artefakty bodu vnímání. Jakmile Duch převládne, identifikace s tělem nebo myslí se stává bezpředmětnou. Po ztišení myslí zmizí i myšlenka *já jsem* a čisté vědomí září, aby odhalilo, co člověk je, byl a vždy bude mimo všech světů a všech vesmírů – nekonečný a mimo čas.

Lidé se ptají: „*jak může člověk dosáhnout tohoto stavu vědomí?*“ Mohu s vámi sdílet jen svou vlastní zkušenost a poznamenat, že málokdo následuje tyto kroky, *protože jsou tak jednoduché*. Právě touha dosáhnout toho stavu byla u mě velmi silná. Potom přišla ukázněnost žádající jednat s neustálým a univerzálním odpuštěním a slušností, *bez výjimky*. Člověk musí pociťovat soucit ke *všemu*, včetně vlastního „já“ a myšlenek. Dále přišla ochota nechat věci nerozhodnuté a vzdávat se své osobní vůle v každém okamžiku. Když byla každá myšlenka, pocit, touha nebo skutek odevzdány Bohu, mysl začala být stále tišší. Nejprve jsem v myslí přemítal o celých příbězích a odstavcích, pak o myšlenkách a koncepcích. Když se někdo vzdá touhy vlastnit tyto myšlenky, už nikdy nedosahují takové propracovanosti a začínají se drobit, ještě než nabydou tvar. Nakonec bylo možné vzdát se energie vznikající myšlenky dřív, než se zhmotnila.

Úkol nepřetržitého a neúnavného soustředění – nedovolující odchýlit se ani na okamžik od meditace – pokračoval i při vykonávání běžných činností. Nejprve mi to připadalo vcelku obtížné, ale jak čas šel dál, stalo se mi to zvykem, bylo to automatické a snadné. Tento proces lze přirovnat k odpoutání rakety od Země. Nejprve to vyžaduje obrovskou sílu, pak menší a menší, až k opuštění zemského gravitačního pole stačí jen minimální síla. A nakonec se raketa pohybuje vesmírem díky své vlastní hybnosti.

Najednou došlo v mém vědomí bez varování ke změně a osídlil je Duch, neomylný, všeobjímající. Ego lpělo na své existenci, bálo se, že se stane nicotou. Když umíralo, prožil jsem několik okamžiků v obavách, ale pak absolutnost Ducha vyvolala pocit posvátné úcty. Tento průlom byl nádherný, intenzivnější než cokoli, co jsem kdy poznal – nedalo se to

srovnat s obyčejným zážitkem. Hluboký otřes spojený se změnou ukonejšila láska Ducha. Bez pomoci a ochrany té lásky by byl člověk zničen.

Následoval okamžik strachu, protože ego lpí na své existenci, bojí se, že se stane ničím. Mrtvé „já“ bylo nahrazeno „Já“, jako všezahrnující jsoucností, v níž je všechno známé a zřejmé ve svém dokonalém výrazu vlastní podstaty. Lokalizace přestala mít smysl a souběžně s tím se dostavilo vědomí, že člověk je vším, co kdy bylo a může být. Člověk je celý a úplný mimo všechny identity, rod nebo lidství samo. Už nikdy se nemusí bát utrpení a smrti.

To, co se děje s tělem od této chvíle, je nemateriální. Na určitých úrovních duchovního vědomí se nemoci vyléčí nebo spontánně zmizí. Ale v absolutním stavu jsou takové úvahy irelevantní. Tělo se ubírá svou předurčenou cestou a pak se vrátí tam, odkud přišlo. Není to vůbec důležité. Člověka to nepoznamená. Tělo se zdá být spíš „to“ než „já“, další předmět, jako nábytek v místnosti. Může se zdát komickým, že lidé tělo dosud oslovují, jako by to byla individuální osoba, ale neexistuje způsob, jak vysvětlit tento stav vědomí nevědomému. Nejlepší je zabývat se svou věcí a dovolit Prozřetelnosti, aby řídila společenské záležitosti. Jakmile však člověk dosáhne blaženosti, skrývat tento stav silné extáze začne pro něj být velmi obtížné.

Ovládne ho touha sdílet tento stav s jinými a využít jej pro blaho všech. Svět může být také oslněn a lidé přicházejí zdaleka široka, aby se uchýlili do jeho doprovodné aury. Mohou být přitahováni metafyzičtí hledači a duchovní zvědavci (stejně jako osoby velmi nemocné) a hledat zázraky. Člověk se pro tyto lidi může stát magnetem a zdrojem radosti. Extáze, která doprovází tento stav, není ničím konstantním. Mějte na mysli, že nastávají i okamžiky velké agónie. Vyskytují se velmi bolestné okamžiky, kdy stav kolísá a náhle bez nějaké zjevné příčiny ustane. Tyto chvíle přinášejí období intenzivního zoufalství, strachu, že Duch člověka opustil. Tyto pády činí cestu svízelnou a překonat zkoušky vyžaduje hodně pevné vůle. Nakonec je zřejmé, že musíme překonat tuto úroveň, nebo neustále trpět bolestné „sestupy z milosti“. Nádhery extáze se pak musíte zříct, protože přistupujete k náročnému úkolu překročení duality, dokud se nezbavíte všech protikladů a jejich konfliktních zápasů. Ale zatímco jednou věcí je šťastně se zbavit železného sevření ega, zcela jiné je opustit zlaté řetězy extatické radosti. Zdá se, jako by se člověk vzdával Boha, a objevuje se nová úroveň strachu, nikdy dosud nepociťovaná. To je poslední hrůza naprosté osamělosti.

V mém vlastním případě byl strach z neexistence tak hluboce zakořeněný, že jsem se od něj opakovaně odtahoval. Účel agónií, temných nocí duše,

se pak stal zjevným – jsou tak nesnesitelné, že samo krajní utrpení vybudí v člověku extrémní úsilí potřebné k jejich překonání. Když váhání mezi nebem a peklem začne být neúnosné, musíte se vzdát touhy po samotné existenci. Teprve až se to stane, člověk se konečně může přesunout mimo veškerenstvo nebo nicotu, mimo existenci a neexistenci. Tento vrchol práce na vlastním nitru je nejobtížnější fází, vrcholným předělem, kde si člověk plně uvědomí, že iluze existence, kterou zde překračuje, je neobnovitelná. Z tohoto kroku není návratu a jeho nezvratnost způsobuje, že se tato poslední bariéra zdá nejstrašlivější volbou ze všech. Ale ve skutečnosti, v této konečné apokalypse „já“ se rozpad jediné zbývající duality – duality existence a neexistence, identity samé – rozloží ve vesmírném božství a žádné individuální vědomí nezůstane na výběr. Tento poslední krok pak učiní Bůh sám.

David R. Hawkins

Sledujte tuto fascinující cestu a uvidíte, jak snadné může být povýšit své vědomí na úroveň moci místo síly, abyste se mohli stát v tomto světě jedněmi z těch, kdo jsou probuzení a vědomí. Váš život už nebude nikdy stejný jako dřív.

Následující část: [Úvod](#)